

GNISTEN

nr. 5 -1977. Organ for Kommunistisk Universitetslag 5. årg.

DE ALBANSKE KOMMUNISTENE OG KINAS UTENRIKSPOLITIKK

Enver Hoxa

De som fulgte med i kinesiske publikasjoner det siste året vil ha merket seg at Albania ikke på noen måte sluttet seg til fordømmelsen av "firerbanden" og den hyllesten til Hua Kuo feng (og nå Teng) som er kommet fra flere såkalte "maoistiske" partier i de kapitalistiske land.

Dette er selvsagt ikke overraskende ettersom det statsbærende partiet i Albania står for den revolusjonære politikken som Mao Tse-tung og de revolusjonære som nå har mistet sine postsjoner, sto for i Kina. Når vestlige eksperter kan berette om en gradvis nedkjøling i forholdet Albania/Kina de siste åra, stemmer det utvilsomt med de faktiske forhold, og det må henge sa sammen med en erkjennelse fra Albansk hold av at de revisjonistiske kreftene innen KKP har vært i framgang. Når det nå åpent legges opp til brudd, er det fordi det faktisk har skjedd kontrarevolusjon i Kina. Det er i denne sammenheng vi må se den "utenrikspolitiske" kontroversen vi i dag er vitne til.

TO FEILAKTIGE SYN PÅ KINAS UTENRIKSPOLITIKK

har dessverre hatt et visst gjennomslag i Norge. Det ene er blitt forfektet fra SV-hold, det andre fra "AKP". For å kunne foreta en vurdering av diskusjonen i dag, er det nødvendig å redgjøre for de argumenter som føres i marken for å begrunne standpunktene.

Fra SV-hold - og fra den fløyen som brøt med Kul på vår første kongress-ble og blir det hevdet, at de taktiske manøvreringer en sosialistisk stat foretar seg på statsplan verden over, i seg selv er et svik mot den proletariske internasjonalsismen. I den forbindelse angrep man Kinas utenrikspolitiske generallinje og hevdet at denne, i forsøket på å utnytte splittelsene mellom imperialistmaktene i verdensmålestokk, for dermed å svekke borgerskapet og fremme arbeiderklassens strategiske posisjoner. Måtte komme i motsetning til proletariatets interesser innen de enkelte land. Når f. eks. kineserne framhevet det progressive i dannelsen av blokker som EEC, ble dette tolket som oppfordringer til kommunister i de europeiske land om å gå inn for styrking av EEC. Når kineserne søkte å utvikle gode diplomatiske forbindelser

med ulike land i den "andre" eller "tredje" verden, for å svekke de to supermaktene, ble dette tolket som oppfordring til de progressive i små kapitalistiske land eller i den tredje verden om å støtte sine egne borgerskap. Det vil si: På SV-hold tolket man kinesernes utenrikspolitiske general-linje, spesielt teorien om de tre "verdenene" på samme måte som AKP og dette partiets søsterorganisasjoner, selv om konklusjonen ble motsatt. Den ble tolket som klasseanalyse i verdensmålestokk, som strategiske angivelser for proletariatet og dermed som opp-givelse av klassekriterier for vurderingen av den internasjonale situasjon.

På den ene siden var det hele tiden klart at det var nettopp en slik tolkning AKP trengte å foreta for å begrunne sin politikk (mobilisering bak nasjonens faner i det imperialistiske Norge) med "kinesisk" politikk. På den annen side trengte SV en slik tolkning like sterkt ut fra sitt klassemessig nødvendige behov, for å begrunne at proletariatets diktatur i et land er en umulighet og for på vanlig uforpliktende vis å redusere spørsmålet om proletarisk internasjonalsisme til et spørsmål om "verdensrevolusjon" og "støtte" til bevegelser i andre land - og altså ikke til et spørsmål om solidarisk samhandling mellom proletariat-

et i de enkelte land og den proletariske statsmakt i land det har skjedd sosialistisk revolusjon.

Alle "kritikerne" tok riktignok ikke konsekvensen av sitt standpunkt. For dersom den proletariske statsmakt har "sviktet" den "proletariske internasjonalsismen", må det nødvendigvis ha skjedd eller være i ferd med å skje kontrarevolusjon i Kina. Nettopp fordi arbeiderklassen er en internasjonal klasse, er en nasjonal statsmakt som skal utøve proletariatets diktatur, ingen virkelig proletarisk statsmakt, men en borgerlig stat, dersom den ikke legger verdensproletariatets interesse til grunn for sine handlinger og ulike taktiske manøvreringer som statsbærende kommunistiske partier er i stand til å foreta.

Det dreier seg altså om en og samme kamp - på ulike plan. Og akkurat som Stalins ikke-angrepsspakt med Hitler førte til det nødvendige pusterom for Sovjet-staten, før landet ble dratt med i krigen, samtidig som den selvsagt ikke innebar at f. eks. de tyske kommunistene skulle gå inn for "borgerfred" med nazistene - på samme måte er det kommunistenes plikt i dag å rettslaget mot det "egne" borgerskapet helt uavhengig av hvilke relasjoner det samme borgerskap måtte ha til KKP på statsplan. forts. side 5

RESOLUSJONER FRA KULS 2. KONGRESS

"ANTI-IMPERIALISTISK" ARBEID OG PROLETARISK INTERNASJONALISME

Det "anti-imperialistiske" arbeidet i de vestlig-kapitalistiske land hadde utspring i studentbevegelsen i slutten av 60-åra. Med utgangspunkt i moralsk indignasjon over den amerikanske imperialismens herjinger i Indo-Kina oppsto den typen "solidaritetsbevegelser" som seinere har forstått seg selv som anti-imperialistiske fronter.

Felles for de fleste av disse "frontene", spesielt slik vi kjenner dem fra vårt eget land, var at de i likhet med "studentbevegelsen" til å begynne med representerte en subjektiv antikapitalisme og antiimperialisme av klassemessig tvetydig karakter.

Liksom kampen mot kapitalismen som system var uten revolusjonær, dvs proletarisk klassemessig forankring, ble bevegelsen mot imperialismen en kamp utelukkende mot bestemte, aggressive former for politikk utenlands fra de mektige stormakters side, ikke mot et bestemt økonomisk system-kapitalismen på dens nåværende, monopolistiske nivå. De "antiimperialistiske" frontene ble aldri til proletariske fronter mot kapitalismen.

Det tvetydige utgangspunkt forhindret imidlertid ikke at den videre utviklingen av størstedelen av "solidaritetsarbeidet" kom til å anta en en-

tydig, sr åborgerlig klassekarakter. "radikale" og militante delen av protestbevegelsen mot Vietnamkrigen skilte seg fra den tidligere pasifisme og humanistiske støtte til "u-landene" ved sin poengtering av væpnet frigjøringskamp som veien å gå for undertrykte nasjoner.

Men denne korrekte framhevelsen av spesielle kampmetoder førte ikke i seg selv til fornyet og fordypt innsikt i klasseforholdene i verdensmålestokk og innad i land i den 3. verden. Og den manglende klasseanalysen av de imperialistiske land ble komplettert av et totalt fravær av forståelse for og analyse av klassekreftene innen de nasjonale frigjøringsbevegelser.

Spesielt i Norge ble vi derimot vitne til hvordan nasjonen som sådan i enhver sammenheng ble kjørt fram som et prinsipp overordnet klassekampen og klassemotsetningene. Kampen mot "imperialismen" ble ikke utviklet til understøttelse av proletariatets verdensomspennende kamp mot kapitalismen, der forsvaret av nasjonenes selvbestemmelsesrett og utviklingen av nasjonale økonomier i tilbakeliggende deler av den 3. verden bare inngår som en del. Tvert om ble hele spørsmålet redusert til en konflikt mellom "små" og "store"

KULS KONGRESS:

STORE KRAV TIL MEDLEMMER OG SYMPATISØRER

KULS annen kongress ble avholdt i Oslo 16. og 17. juli i år. I motsetning til samlingskongressen for vel et år siden ble årets kongress ikke preget av de store politiske motsetninger. Det var snarere en utpreget arbeidskongress med formål å stake ut våre videre politiske hovedoppgaver. Vi fikk bekreftet at KUL er en politisk velkonsolidert gruppe som har det beste utgangspunkt for videre offensive politiske framstøt og intern skoleling.

Kongressen vedtok tre eksterne resolusjoner, som er gjengitt i Gnisten.

Det ble også valgt ny sentralkomite, med Truls Wyller som formann. Gnisten har hatt en samtale med den nye formannen:

- Først vil vi gjerne ha en kommentar til de tre resolusjonene.
- Alle de tre resolusjonene er samtidig uttrykk for de sakene KUL har prioritert den siste perioden og for hva vi akter å arbeide med framover.

MOBILISERING AV STUDENTER

Emnene for resolusjonene er et tegn på at studentene som gruppe lettest lar seg mobilisere for arbeiderklassen og kommunismen ut fra allmenpolitiske saker og problemstillinger. Som bl. a. Lenin framhever, har studentene og de intellektuelle særlige muligheter for å sette seg inn i alle aspekter ved samfunnslivet. De har dessuten en relativt "fri" arbeidssituasjon, som gjør det lettere for dem enn for andre å engasjere seg aktivt politisk. Ut fra det mener vi at klasseskillet blant studentene i første rekke vil følge deres politiske overbevisning, og det er utgangspunktet for kommunistenes propaganda overfor studentene: At det å slutte seg til arbeiderklassen først og fremst er et spørsmål om individuell overbevisning.

Det er på den bakgrunn vi kan forstå at f. eks. det nasjonale spørsmål har kommet til å stå i brennpunktet for interessen til politisk engasjerte studenter i en slik grad som tilfellet har vært den siste tida.

AKP PRESSET OPP I HJØRNET, SV BRAKT TIL TAUSHET

Det er KUL som har kjørt dette fram som en konfrontasjonssak. AKP er blitt presset til å trekke de viktigste konsekvensene av sitt småborgerlig-nasjonale standpunkt, og SV, som jo tilhører samme allmen-politiske strømning, er brakt til taushet! Det er ikke merkelig for folk forstummer, når de ser hva den nasjonalistiske delen av den "progressive" EEC-

land--uavhengig av interne samfunnsforhold.

I dag er da også den militante delen av den opprinnelig diffuse protest-bevegelsen blitt forvandlet til en entydig nasjonalistisk retning, som i et imperialistisk land som Norge ikke kan ha

Forts. side 2 ..

LEDER:

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG OG ARBEIDET MED Å GJENREISE LENINISMEN.

KUL har avholdt sin andre kongress, noe som også gir grunn til å se bakover

Da KUL ble startet ved universitetet i Oslo høsten 1973, tok laget umiddelbart sikte på å delta i utviklingen av en marxist-leninistisk organisasjon.

Som i de fleste andre europeiske land fantes i det også i Norge flere grupper som kalte seg sosialistiske, marxistiske eller til og med leninistiske.

Men ikke minst den småborgerlig dominerte EEC-kampen hadde vist at oppgaven for kommunister i dag er den samme som den var på Marx' og Engels' tid: å etablere et parti med den uttrykkelige målsetting å organisere arbeiderklassen, å avgrense denne klassens revolusjonære interesser fra alle andre klasser og lag på basis av en vitenskapelig marxistisk analyse, å føre den marxistiske teorien og den kommunistiske propagandaen ut i arbeiderklassen og å fylke alle revolusjonært instilte enkeltpersoner fra andre klasser og lag rundt arbeiderklassen og dens fortrøppparti.

Ut fra dette så KUL det som sin nærmeste oppgave å utvikle den marxistiske teorien på universitetet og å avgrense seg politisk fra andre grupper som kalte seg "sosialistiske", i første rekke fra SV og AKP.

Samtidig som vi startet et teoretisk oppgjør med disse gruppene, et oppgjør der ikke minst klasseanalysen generelt og bondespørsmålet spesielt sto sentralt, gikk vi i spissen for å støtte og utvikle arbeiderklassens kamp gjennom å ta initiativ til organisert streikestøttearbeid på universitetet. Dette skjedde i forbindelse med Holmenkollbanebetjeningens streik våren 1974, og seinere har støttearbeidet i forbindelse med de "ville" streikene vært det viktigste praktisk-politiske arbeidsfeltet for KUL.

ENHETEN MELLOM KUL OG KA

Da KUL ble startet fantes det allerede et organisert sentrum i arbeiderklassen, nemlig Kommunistisk Arbeiderforbund, som i likhet med KUL hadde sett det som sin viktigste oppgave å avgrense seg fra det borgerlige og småborgerlige "venstre", først fra NKP, siden fra "MLG".

Det eksisterte hele tiden uformell kontakt mellom KUL og KA, men først etter KA's sommerleir 1974 vedtok KUL å anerkjenne KA som det partibyggende sentrum i Norge, noe som kom til uttrykk i KULs statutter fra samme år.

Dette vedtaket hadde ingen proklamatisk karakter. For det første var det nettopp KA som overfor "MLG" framhevet hvor viktig det er at et parti for proletariatet først kan opprettes i det øyeblikk det har en virkelig basis i arbeiderklassen, spesielt i det storindustrielle kjerneproletariatet (at det i motsatt fall blir et kommunistisk parti bare i navnet, er "AKP" det beste eksempel på). Og for det andre betydde ikke KULs vedtak at man sluttet seg til KA fordi det var en "proletær" organisasjon, men fordi det var en organisasjon av klassebevisste arbeidere med en riktig politikk!

Men KA og KUL hevdet med samme styrke at den kommunistiske organiseringen like fullt er en dagsaktuell oppgave.

Arbeiderklassen trenger et organisert sentrum for å utvikle sin kamp i dag. Man kan bare tenke på de siste års streiker, som i altfor høy grad har fått lide under at det eneste sentrum som finnes, er for svakt.

For KUL var det også viktig at den organiserte forbindelsen med de klassebevisste elementene i proletariatet

er en grunnleggende forutsetning for en videreutvikling og utdypning av teorien.

I det hele tatt er det jo noe av et kjernepunkt i leninismen at arbeiderklassens selvstendige organisering er noe som må kjempes fram på tvers av annen ideologisk og politisk innflytelse i klassen, at man ikke kan sette seg ned og vente på en eller annen radikaliserende "politisk konjunktur", slik "venstre"kreftene i SV tenker seg utviklingen. Dersom det var slik, ville selvsagt et leninistisk parti være overflødig, og det å opprette et parti ville nettopp være en tom og innholdsløs formalitet, m.a.o. en ren proklamasjon!

De siste par års politiske utvikling i Norge har da også med all ønskelig klarhet illustrert at et kommunistisk standpunkt ikke er noe som vokser spontant fram i arbeiderklassen, og selvsagt enda mindre i en mellomlagsgruppe som studentene.

UTVIKLINGEN I KUL FRAM TIL FØRSTE KONGRESS

For KUL's eget vedkommende var den organisatoriske tilknytningen til KA medvirkende til at våre medlemmer måtte konkretisere og klargjøre sin egen forståelse av hva den marxist-leninistiske teori og praksis betyr.

Det viste seg raskt at enkelte av KULs medlemmer hadde hatt en temmelig overflattisk forståelse av hva det vil si at arbeiderklassen er omgitt av og infiltrert i organisasjoner med klassekarakter i direkte motstrid til deres egne objektive interesser. Uklarheten på dette punktet kom til syne under en diskusjon i bevegelsen om vår taktikk overfor andre "sosialistiske" grupperinger, og snart viste det seg at de som vegret seg for å karakterisere f.eks. AKP som en entydig småborgerlig gruppe, i neste omgang forkastet selve marxismens klassebegrep, som opererer med objektive interesser og knytter proletariatets interesser til den totale opphevelse av kapitalismen og til innføringen av en ny produksjonsmåte, kommunismen. Dette siste viste seg klart under debatten om Sovjetunionens karakter i dag, og sammen med diskusjonen om Kinas utenrikspolitikk dannet disse kontroversene opptakten til at en rådskommunistisk opposisjon brøt med KUL på organisasjonens første landsomfattende kongress våren 1976

Opposisjonen hadde allerede forkastet klasseteorien, og på kongressen trakk den de nødvendige konsekvenser av dette ved å oppgi leninismens partiteori gjennom et forslag om å oppheve anerkjennelsen av KA som det eneste organiserte kommunistiske sentrum og erstatte den med en løser, mer uforpliktende og avventende forbindelse - inntil et "bedre alternativ" eventuelt skal le by seg fram for "marxistene".

Dette forslaget ble begrunnet med at det ikke nødvendigvis finnes bare ett kommunistisk sentrum, verken nå eller i framtida under proletariatets diktatur.

ENHETEN I RÅDSKOMMUNISTENES STANDPUNKT

Hvorfor er det da slik at det sentrale for kommunistisk politisk virksomhet er å arbeide for sentralisert, enhetlig og forpliktende organisatorisk ledelse av klassen?

Fordi arbeiderklassen er den første, virkelige enhetlige klassen i historien, fordi det nettopp er i kraft av sin enhetlige opptreden at den kan virkelig gjøre sine dypeste interesser, overvinne vareproduksjonen og innføre det klasseløse samfunn.

Og fordi arbeiderklassen også er den første klassen som aktivt og bevisst kan gripe inn i historiens gang og gi utviklingen som helhet ny retning.

Uten ett sentrum vil klassen bli ute av stand til å opptre konsolidert, handle beslutsomt og revolusjonære totaliteten av de samfunnsmessige forhold vi lever under.

Kommunistene vil alltid handle ut fra hva som er interessene til den proletariske bevegelsen som helhet, ikke ut fra hva større eller mindre deler av klassen til enhver tid måtte mene og tenke, og nettopp derfor ligger det en forpliktelse til handling i selve den marxistiske innsikten, i teorien, en forpliktelse som krever organisering etter leninistisk mønster for å realiseres.

Opposisjonen avviste nettopp det forpliktende i teorien. Det ble reist forslag om å avskaffe den demokratiske sentralismen i "teoretiske spørsmål", noe som selvsagt i neste omgang ville slå tilbake på teorien i og med at denne ikke ville bli konfrontert med den virkelige arbeiderklassen står i som en handlende klasse.

Diskusjonen om Sovjetunionen kan belyse dette.

KUL's endelige analyse av Sovjet som kapitalistisk var bestemt ut fra erkjennelsen av at arbeiderklassen ikke kjenner noen annen virkelighet enn klassekampens virkelighet og ingen andre klasser enn dem som eksisterer under kapitalismen. De samme klassene vil eksistere under proletariatets diktatur, og sosialismen som overgang til kommunismen er bestemt som perioden med kamp mellom borgerskap og proletariat mens "proletariatet sitter med statsmakten. Det er en periode med tendensiell avskaffelse av alle klassemotsetninger, og dersom denne tendensen ikke eksisterer, er ikke statsmakten revolusjonær, men borgerlig.

Ut fra dette stiller spørsmålet seg som et enten - eller: proletariatet har statsmakten i et land, og det er sosialistisk, eller det har den ikke, og samfunnet er kapitalistisk (samfunnet består jo stadig av de samme klassene som under kapitalismen).

Er dette en "overforenkling" slik opposisjonen i KUL hevdet og SV hevder?

Nei, det er tvært om det eneste perspektivet som tvinger en til å foreta grundige analyser med sikte på virkelige resultater, for å nå fram til konklusjoner som i neste omgang er forpliktende for den som skal handle i en objektiv entydig virkelighet.

Den som forkaster det nødvendige i ett proletarisk sentrum, oppgir enhver teoretisk forpliktelse og får nødvendigvis en distansert holdning til klasseanalysen av politiske partier i vårt eget og statsmakten og partier i andre land (opposisjonen i KUL hevdet at Sovjetsamfunnet prinsipielt ikke

lot seg bestemme). Og i KUL var det slik at den teoretiske "åpenheten" overfor statskapitalistiske samfunn svarte til en politisk "toleranse" overfor politiske organisasjoner (bl.a. overfor AKP, som nå viser seg helt klart å representere brun reaksjon) som bare tjener til å dekke over proletariatets virkelige interesser og muligheten for å klargjøre disse på ethvert felt i samfunnet. Dermed vil man til syvende og sist tilsløre muligheten for å handle revolusjonært og gripe den politiske makt, statsmakten, i det øyeblikk arbeiderklassen er sterk nok.

STYRKET KUL ETTER FØRSTE KONGRESS

Avskallingen på KUL's samlingskongress førte ikke bare til teoretisk konsolidering, men også til en mer politisk og forpliktende stil i bevegelsen.

Perioden etterpå ble en periode med sterkere aktiv understøttelse av KA's aktiviteter og med en mer politisk og ikke utelukkende abstrakt-teoretisk utvikling. Denne videreutviklingen av politikken har vært mye sentrert

om det nasjonale spørsmål, både i norsk og verdensomspennende målestokk.

KUL's offensiv i dette spørsmålet det siste året har klarere enn noe vist den reaksjonære karakteren til det som i forbindelse med EEC-motstanden ble etablert som norsk "vens-

treside". AKP har framstått med tydelige nasjonalsosialistiske konturer, og USV er i sin pendling mellom DNA og AKP henvist til et klasseøytralt "stalinisme"begrep som påskudd for ikke å ta et oppgjør med en organisasjon som AKP.

Den politiske offensiven KUL her står i ville vært umulig uten avskallingen på vår første kongress, som først gjorde det mulig å forkaste det forkvaklete begrepet "venstresida" og dermed å unngå samme sørgelige skjebne som de av denne "sidas" representanter som nå feirer sin egen apati i et nummer av tidsskriftet "Kontrast" hvis tykkelse er omvendt, proporsjonal med den politiske fornyelse som har preget USV og "Kontrast"-fløyen i SV siden studentopprøret i 1968.

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
KJELL BJØRGEENGEN

Utgitt med støtte fra student-
samskipnaden i Oslo

KOMMUNISTISK
UNIVERSITETSLAG

OSLO

Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8.

BERGEN

Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvsttun
5050 Nesttun

TRONDHEIM

Jaresletta
7000 Trondheim

TROMSØ

Hanne Edvardsen
Grønneggt. 100
Boks 436
9001 Tromsø

inga" skulle grunne seg i en litt for bokstavtro lesning av Det Kommunistiske Manifest. Andre steder omtales AKPs "klasse mot klasse politikk". Vi skulle ønske at T D-S hadde forklart hvilke klasser hun mener AKP setter opp mot hverandre. På tross av dette svært så venskaplige utgangspunktet, er det vanskelig å se at programposten om "solidarisk kritik" blir oppfylt i denne artikkelen. Men så dreier det seg jo også om en medbeiler om småborger-skapets hjerte, som man dog ikke er i stand til å levere noen grunnleggende politisk kritikk av. Det er da heller intet under at T D-S ikke er i stand til å forstå "sjølproletariseringa" som den småborgerinfiltrasjon i arbeiderklassen den er.

Artikkelen angir å ha følgende formål: "Sjølproletariseringa er kort og godt et spørsmål om strategi, en aktuell alliansepolitikk. Det rører ved forholdet mellom klasse og bevegelse. Formålet med denne artikkelen er å vise at sjølproletarisering har virket til å tilsiløre dette forholdet. Det oppstår ikke formidling dersom administrative tiltak skal være svar på politiske problem". Artikkelforfatteren synes altså å mene at det eksisterer et politisk problem som består i få det til å "oppstå en formidling" mellom studenter og arbeidere. Hva dette problemet skulle grunne seg i og hvilken betydning det har, finner hun derimot ingen grunn til å opplyse om. Tvert om, så tas det som en selvfølge at det eksisterer et slags progresivt behov hos studentene til å alliere seg med arbeiderklassen. AKP kritiseres bare for at de gjør dette på en gal måte. De er for administrative, så det "oppstår ingen formidling".

T D-S ser ikke at nettopp i det hun anser som uproblematisk, stiller hun seg nøyaktig på det samme standpunkt som AKP.

Arbeidet med å skape allianser mellom studentene som gruppe og arbeiderklassen, har som fremste funksjon å framskaffe et allment legitimeringsgrunnlag for mellomlagenes snevre gruppeinteresser, og å søke å mobilisere arbeiderklassen på et klassegrunnlag som ikke er dens eget. Troen på at studentene og arbeiderklassen skulle ha en felles fiende, er nødvendig knyttet til teorien om at denne fiende er staten og monopolkapitalen, og ikke detsamlede borgerskap.

Når KUL driver politisk propaganda blant studentene, så er ikke dette, i motsetning til AKP/SV, for å skape en folkelig allianse mellom studentene og arbeiderklassen, men for å få enkeltpersoner blant studentene til å bryte med sine egne klasseinteresser og ut fra teoretisk og politisk innsikt å ta en annen klasses, arbeiderklassens standpunkt. Dette arbeidet innebærer å splitte studentene, mens alliansepolitikken innebærer å forene dem. Og framfor å søke å lede arbeiderklassen inn i allianse med andre klasser, så ønsker vi å framheve det selvstendige i arbeiderklassens klasseinteresse. Det mest vesentlige ved T D-S' artikkel er altså det hun ikke skriver om. Det er da ikke rart at den utaknemlige oppgaven å sette seg i motsetning til en gruppe som man i selve problemstillingen impliserer enighet med, forfaller til ren moralisering og pukking på formen.

"Kritikken" består dels i å framstille AKP som rene kløner og firkanthoder, de har "speidermoral", "my(s)tisk forhold til arbeiderklassen" o.l. AKP har kort sagt åpenbart ikke greid å buksere seg gjennom et eller annet "tradisjonelt dilemma".

Det interessante ved denne kritikk er imidlertid ikke at det er SV kritikk av AKP i en temlig barbarisk form. (Historien er såpass sardonisk at nettopp der SV-ene forsøker å være åndfulle, framtrer de på sitt mest latterlige). Av langt større inter-

esse er det at denne kritikken i seg selv representerer et "tradisjonelt dilemma" for SV. AKP må kritiseres uansett, og det på punkter som synes så vesentlige som mulig. SV organisasjonen kan ikke opprettholde noe selvstendig liv, særlig ikke på universitetet, dersom den ikke kontinuerlig trekker en grense mellom seg og AKP. Samtidig er de ute av stand til å levere en kritikk av det som er kjernen i AKP, klasseinholdet i deres politikk, fordi SV selv befinner seg på det samme grunnlag. Dette dilemma setter SV i en enda mer absurd situasjon ettersom noe av det mest vesentlige de har å anføre mot AKP er at de er usolidariske mot sine åndsfrender på "venstresida". "For de rene og ranke er det også vanskelig å godta at det er uenighet mellom sosialistene, innafor arbeiderklassen".

Altså, det beste hadde vært om SV og AKP sto sammen, på tross av "uenigheter". Vi kan imidlertid trøste T D-S med at denne enhet stort sett vil oppstå i samme grad som kommunistene evner å føre fram en selvstendig kommunistisk politikk og kritikk av småborgervestre.

Mange andre sider ved Kontrasts siste nr. kunne omtales. Ikke minst gjelder dette artikkelutvalget som helhet, og det forsøk på å oppnå en slags selvforståelse for SV som det representerer. Snarere enn et forsøk på å oppnå et begrepsmessig forhold til sin egen historie, representerer Kontrast 67 den madelaineaken som skal gi "venstresida" teften av den tapte tid. Vi kommer imidlertid gjerne tilbake til dette dersom reaksjoner skulle vise at dette er ønskelig.

KONTRAREVOLUSJON I KINA

Forts. fra side 2

positive krefter i samfunnet" som kan bidra til å utvikle produktivkreftene, uavhengig av arbeiderklassens interesser.

Under sosialismen vil den politiske linje i partiet være avgjørende for samfunnets vidre utvikling, for hvilken klasse som i realiteten sitter med makte makten. Om en revisjonistisk fløy vinner hegemoni i partiet og fører ut i livet livet en økonomistisk politikk, innebærer det i seg selv borgerlig restaurasjon. Hua-fløyen markerer derfor en seier for kontrarevolusjonen og det tidligere sosialistiske Kina har dermed antatt karakter av et statskapitalistisk samfunn. Følgene av dette vil vise seg ikke minst på den utenrikspolitiske arena. De kinesiske kommunistenes inndeling av verdens land i "tre verdener" muliggjorde at KKP gjennom taktiske manøvreringer på statsplan kunne bidra til å splitte opp de imperialistiske land og dermed styrke de proletarisk-revolusjonære kreftene verden over. Med en borgerlig fløy i ledelsen av KKP vil en slik inndeling derimot komme til å erstatte analysen av klassekreftene i de enkelte land og bidra til å tilsiløre at arbeiderklassens strategiske oppgave alltid er å rette slaget mot det "egne" borgerskap -- uavhengig av hvilket forhold det samme borgerskap har til en av eller begge supermaktene.

I dag ser vi allerede de konkrete resultatene av revisjonismen i Kinas utenrikspolitikk. Særlig kommer dette fram i landets Afrika-politikk, jfr. Zaire der Hua fløyen nå helt betingelsesløst går i strategisk allianse med den ene av supermaktene, USA, ved uforbeholdt å støtte afrikanske marionetteverhoder av typen Mobuto.

Kontrarevolusjonen i Kina avler imidlertid motstand i det kinesiske proletariatet. Det er i dag alle kommunisters plikt å støtte de revolusjonære i Kina i deres kamp mot den borgerlige fløyen i KKP.

LES DEN RØDE ARBEIDEREN

"Eritreere for frigjøring i Europa" har nylig avholdt sin 8. kongress i Bologna. KA/KUL var invitert som observatører og var til stede med to representanter. Vi viser til referat fra kongressen i den røde Arbeideren.

MØT FRAM I STUDENTERSAMFUNNET I TRONHJEM FREDAG 2.9

Fredag 2.9. arrangerer studentersamfunnet i Tronhjem møte om Kina etter Mao Tse tunges død. Bl. a. KUL er invitert til å stille innleder. Vi oppfordrer våre sympatisører til å møte fram.

en proletarisk statsmakt, men en borgerlig nasjonalstat.

Dersom altså Kinas utenrikspolitikk hadde fulgt prinsippene som "kritikerne" (på SV- og annet hold) hevdet, ville det herske borgerlig diktatur i Kina, mens vi ut fra den skisserte analysen tvert om understreket nødvendigheten av å stille seg solidarisk med den proletariske statsmakten i Kina, selv om vi kunne erkjenne enkeltfeilgrep og kritiserte disse.

Men om det hadde eksistert borgerlige tendenser i KKP som tolket treverdensteorien på denne måten, hadde de ikke hegemoni i partiet før i og med Hua-fløyens maktovertakelse, og eventuelle uheldige tidligere tendenser (som KUL pekte på ved forrige kongress, som bl. a. gikk på forholdet til "AKP"-partier i Europa) blir forvandlet til en kontra-revolusjonær linje. Det var selvsagt for albanerne å holde inne med kritiske merknader til generallinja for utenrikspolitikken så lenge dette var enkeltovertramp og ikke en ny kurs. Men i dag er dette ikke lenger tilfellet.

For i og med at den borgerlige Teng-fløyen i KKP har kommet til makten, blir ikke lenger "treverdensteorien" sett på som et grunnlag for taktiske manøvreringer, men vurdert på samme måte som de småborgerlige "maoistpartiene" i vesten gjør det. KKP's bruk av partier som AKP og SKP i dag, er en klar sanksjonering av disse partienes politikk, og viser til at f. eks. AKP ikke lenger "misforstår" kinesernes generallinje når de vil slutte opp om det norske nasjonale borgerskap i en førkrigs- og krigssituasjon.

"TREVERDENSTEORIEN" IKKE KLASSEANALYSE!

At nettopp "treverdensteorien" skulle bli konfliktstoffet og danne et skisma som kaller seg "maoistiske", kom ikke uventet

skisma blant partier som kaller seg "maoistiske", kom ikke uventet. Helt siden i vinter har f. eks. Pe-king Review brakt panegyriske telegrammer som har understruket at denne teorien er et "strategiskbegrep", nå sist fra October League (USA): "Begrepet (om de tre verdener) ... er en marxistisk klasseanalyse av hovedmotsigelsen i verden i dag" (PR nr. 32 1977).

Det er nettopp mot denne typen "teorier" albanerne nå vend er seg når de påpeker faren for at også det "utenrikspolitiske felt" er et område for politikken som kan utvikle uheldige tendenser som i neste omgang, dersom man glemmer hva de ulike taktiske manøvreringene skal tjene, til: å styrke verdensproletariatet og den sosialistiske staten selv. kan slå inn, og endre statsmaktens klassekarakter (eller i alle fall ha en forsterkende effekt på kontrarevolusjonære revolusjonære tendenser innen et statsbærende kommunistisk parti):

"Ved å ignorere sosialismen som et sosialt system ignorerer den såkalte "teorien om de tre verdener" det internasjonale proletariatets største historiske seier, den ignorerer dagens grunnleggende motsigelse mellom sosialisme og kapitalisme. Det er klart at en slik "teori" som ignorerer sosialismen, er anti-leninistisk, den fører til svekkelse av proletariatets diktatur i de land der sosialismen bygges, (vår uth.) fordi den sier til verdensproletariatet at de ikke skal kjempe, at de ikke skal reise seg til sosialistisk revolusjon. Og dette er ikke til å undres over: å forlate det proletariske klassekriteriet i bedømmelsen av situasjoner kan bare føre til konklusjoner som står i motsetning til revolusjonens og proletariatets interesser." (fra samme artikkel)

Forts. neste side...

I artikkelen peker albanerne videre på at det nasjonale spørsmåls aktualitet i den såkalte "tredje verden" der borgerlig-demokratiske og nasjonale omveltninger står på dagsorden, ikke må forlede til at proletariatet i disse land glemmer å stake ut sin egen kurs og bevare sin selvstendighet overfor borgerskapet samt å ta ledelsen i den nasjonale revolusjon med tanke på å føre denne over i proletariatets diktatur og sosialismen i revolusjonsøyeblikket.

Dette er nøyaktig det samme som KA og KUL her i Norge har vært alene om å hevde, spesielt overfor AKP, som mener at proletariatet innen nasjonale fronter ikke trenger å ta ledelsen for å føre den anti-imperialistiske kampen fram til seier og over i sosialismen (jmf. Midt-Østen og støtten øst til den borgerlige PLO ten til den borgerlige PLO-ledelsen og den arabiske reaksjon, eller Eritrea, der SAKP ikke vil ta stilling til klassekarakteren til de to nasjonale frontene EPLF og ELF).

KUL og KA vil i tida framover bringe mer stoff om utviklingen i Kina og Albania. Foreløpig vil vi bare slå fast at de albanske kommunistene i dag foretar et brudd med en revisjonistisk analyse av klasseforholdene i verden som samtidig er et brudd med den revisjonismen AKP i alle år (og på sin måte også SV) har stått for ætten sammenheng sammenheng. Dette bruddet markerer samtidig en selvstendig kurs i forhold til den nye fløyen i Kina, noe det er all mulig grunn til å hilse velkommen.

KULS KONGRESS...

forts. fra side 1

motstanden har ført til: et AKP som på åpent krigshissersk maner krever norsk annekasjon av Svalbard og som ellers benytter absolutt enhver anledning til å skjønne alt som er norsk, fra olje til kultur.

AKP: BRUN REAKSJON

Resolusjonen om det nasjonale spørsmål peker nettopp på at dette standpunktet - dvs. AKP i dag - bare markerer at den småborgerlig, men tidligere tilsynelatende radikal og anti-kapitalistisk bevegelse, har nådd sitt logiske sluttspunkt.

Resolusjonen peker videre på at AKP i sin teoretiske begrunnelse står for samme syn som fascistene i mellomkrigstida, som også eviggjorde nasjonen og nasjonale idealer bakover og framover i historien.

Samtidig er det viktig å være klar over at SV skiller seg fra AKP bare ved mindre militans og konsekvens.

REAKSJONÆR "ANTI-IMPERIALISME"

Også resolusjonen om det nasjonale spørsmål skisserer opp en utvikling siden seksti-åra som nå har nådd sitt sluttspunkt. Det som en gang var spontan og subjektiv "anti-imperialisme" omkring Vietnamkrigen, ble ikke ført videre til proletarisk internasjonalisme, men til at nasjonen overordnes klasse motsetningene, som f. eks. i Midt-Østen, der AKP åpent støtter den arabiske reaksjon, Saudi-Arabia, Egypt, Syria). Året som har gått siden forrige kongress, har brakt KUL framover på dette feltet. Ennå er det for tidlig for oss å opprette noen egen anti-imperialistisk frontorganisasjon, men siktemålet for arbeidet vårt nå framover er nettopp å starte opp slike organisasjoner på den proletariske internasjonalismens grunn.

KONTRAREVOLUSJON I KINA

- I resolusjonen om Kina sies det at KKP har skiftet farge og at samfunnet dermed er blitt statskapitalistisk. Man-

ge vil undre seg over at en kontrarevolusjon kan skje så raskt - Jo, dessverre. Kontrarevolusjonen vil alltid være en prosess, men et sted er det nødvendigvis et kvalitativt brudd, og det skjer i det øyeblikk en revisjonistisk politisk retning vinner hegemoni innen det statsbærende kommunistisk parti. Dette er den eneste måten borgerskapet kan komme til makten på i et land med proletariatets diktatur.

I Kina skjedde dette allerede da Hua Kuo-feng kom til makten og satte "de fire" utenfor.

Sienere er denne makten blitt befestet gjennom utrensninger i parti og stat, de revolusjonære har mistet kontrollen over hæren, og vi må gå ut fra at Hua-fløyen alt nå har kontroll med situasjonen. Da er tiden inne til å snakke om et, statskapitalistisk samfunn.

SV FORAN SPLITTELSE?

- KUL har lagt stor vekt på å bekjempe AKPs politikk. Er det ikke en fare for at andre politiske grupperinger, som f. eks. SV, har kommet for mye i bakgrunnen?

- Det kan være riktig at oppgjøret med USV er blitt neglisjert, og generelt mener vi at det er disse to gruppene - AKP og SV - som er det er vår taktisk viktigste oppgave å bekjempe i universitetsmiljøene.

Om vi tar for oss SV i dag, ser vi at ledelsen ved personer som Furre og Larsen, opptrer på en måte som om de regner med å framprovosere brudd i partiet. SV framstår som et parti i oppløsning, og ved en eventuell splittelse vil vi få skilt ut en egen "venstre-sosialistisk" gruppering som en norsk parallell til rådsosialistiske grupper i andre land.

"RÅDSKOMMUNISMEN"

KUL vil prioritere oppgjøret med "rådsosialismen" på norsk "venstreside". Siden den første kongressen har, vi hatt en allmenn forståelse av det feilaktige i det å betrakte "arbeidermakt" som et spørsmål om en spesiell type organer der arbeidere av ulik partitilhørighet kan møtes og "diskutere". Lenins (og Marx') stats- og partiteori betrakter rådene som statsorganer, dvs. som arbeiderklassens redskap for å revolusjonere samfunnet, undertrykke borgerskapet og avskaffe klassene. For at rådene skal ha en slik funksjon, forutsettes det at de virkelig ledes av klassebevisste arbeidere av kommunister, og spørsmålet om "arbeidermakt" er til syvende og sist et spørsmål om hvorvidt klassen har et statsbærende kommunistisk parti (kommunistisk i praksis, ikke bare i navnet, selvsagt).

TROMSØ 1. MAI: SELVKRITIKK

I den forbindelse vil jeg nevne at kongressen oppsummerte det som manglende avklaring i dette spørsmålet at KUL i Tromsø i år gikk inn i forhandlinger om et felles første mai-arrangement med SV.

Dette kom spesielt til uttrykk i en oppsummeringsløpeseddel der KUL Tromsø gikk inn på SVs premisser ved å sette "arbeidermakt" opp mot "partidiktatur".

Dette skjedde uten at sentralkomiteen grep inn, noe som bare kan føres tilbake til en klar politisk svikt og manglende forståelse for betydningen av oppgjøret med rådskommunismen. Riktignok er det ren løgn at KUL noen gang skulle ha vedtatt å slutte seg til noe tog med SV-paroler som "arbeidermakt mot kapitalmakt" eller at medlemmer av KUL gikk i toget etter at det var blitt brudd i forhandlingene, slik AKP påstår.

Men det må summeres opp som feilaktig at KUL i den gitte situasjonen fant det riktig å gå med på et foreløpig forhandlingsgrunnlag med representanter for SV og andre venstrist-grupper. For nettopp på steder der vi står relativt svakt, som i Tromsø,

gjelder det å ha som linje å markere sin egen politiske kurs og benytte enhver anledning til å profilere kommunistenes særegne standpunkter. Da gjelder det å ikke falle i fristelsen for å søke "enhet" for å oppnå en rent tilsynelatende større oppslutning.

En annen sak er situasjoner der nettopp den kvantitative svakheten tvinger en til å samarbeide, slik tilfellet ofte er med streikestøtte arbeidet.

STYRKET SENTRALKOMITE

- Hvilke organisatoriske konsekvenser har kongressen hatt?

- Kongressen gikk inn for å velge en, sterkere sentralkomite, for dermed å sikre en sterkere politisk ledelse av bevegelsen som helhet enn hva tilfellet har vært hittil.

KUL står opplagt sterkest i Oslo, men både for å styrke Oslo-laget videre og lagene ellers i landet er det nødvendig med en sterk sentral ledelse som kan foreta en skikkelig langtidsplanlegning av arbeidet og som kan sikre den politiske og teoretiske ledelsen av bevegelsen. Ikke minst gjelder det å foreta en skikkelig planlegning av studiearbeidet framover.

- Kan man egentlig si at KUL har gjort framskritt i arbeidet med å utvikle den marxistiske vitenskapen på universitetet de siste åra?

POLITISK ØKONOMI NEGLISJERT

- De teoretiske framskrittene har vært knyttet til aktuelle politiske saker, som f. eks. analysen av Sovjetunionen eller det nasjonale spørsmål. Men samtidig med dette har det vært overslag i praktistisk retning, og KUL har delvis sviktet når det gjelder å skolere sine egne medlemmer og sympatisører i marxismen generelt og i politisk økonomi spesielt. Dermed har vi heller ikke kunnet ta ledelsen i det vitenskapelige arbeidet med marxismen. KUL har manglet ledelse og initiativ på den teoretiske fronten, og i den sammenheng vil det bli viktig å skolere seg også i Marx' og Engels politiske og filosofiske skrifter.

- Til slutt: hvordan ser du på muligheten for økt oppslutning om KUL og den kommunistiske bevegelsen?

- Slik den politiske situasjonen er, er de bedre enn noen gang.

SPESIELL OPPFORDRING TIL SYMPATISØRER

Jeg vil benytte anledningen til å understreke at KUL faktisk har et temmelig stort oppland av sympatisører, av folk som tidligere har vært i kontakt med oss eller som på annen måte sympatiserer med KUL og KA, men som av forskjellige grunner ikke har kunnet stå som medlem.

Vi må slå fast at vi selv ikke har vært vært flinke nok til å nyttiggjøre oss de ressurser dette opplandet utgjør. Jeg er sikker på at mange av våre sympatisører selv har ønske om å bidra, med noe for å styrke oss i tida framover, og jeg vil sterkt oppfordre dem til å vurdere hvordan de kan yte noe, helst på en regelmessig måte. Det gjelder all slags arbeid, praktisk og teoretisk, dugnad, maskinskriving, artikkelkriving, verving av abonnenter til drA osv. og ikke minst: økonomisk støtte til KA, som trenger penger til nytt trykkeri (se annonse annet sted i avisa).

Situasjonen vi er i stiller oss overfor store oppgaver, samtidig som det ikke er noen grunn til å legge skjul på at vi i dag er få. Alle sympatisører bør tenke over at vi er inne i en viktig periode for den kommunistiske bevegelsen her i landet.

Samtidig som vi nå retter en spesiell henvendelse til dem som vil fortsette å bare være sympatisører, vil jeg også understreke at det bare er som medlem av organisasjonen at man kan yte full innsats og samtidig utvikle seg selv politisk. Og særlig studenter bør kvitte seg med alle illusjoner om at den kommunistiske bevegelsen i dag bare trenger å rekruttere medlemmer i arbeiderklassen. Nettopp i dag trenger vi hver eneste person som kan tenke seg å benytte sine kunnskaper og ferdigheter i arbeiderklassens tjeneste, og det er det arbeidet vi nedlegger nå, som vil gi resultater seinere, i en krigstid, når revolusjonen kan komme på dagsorden. Om folk setter seg ned og venter på en eller annen "politisk konjunktur", kommer revolusjonen i alle fall aldri, om det blir aldri så mye økonomisk krise!

KUL's STUDIESIRKEL:

- ★ Politisk økonomi
- ★ Akkumulasjon krise og kapitalisme
- ★ Historisk materialisme
- ★ Klasser og grupper
- ★ Staten
- ★ Partiet
- ★ Faglig politikk
- ★ Oppsummering

Uten revolusjonær teori - ingen revolusjonær bevegelse!

Meld deg på!

Kommunistisk Universitetslag